

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ BINET VALMET

—“Όχι, κύριε, μοῦ εἶπαν πὼς ἡ μαμά δὲν ὑπόφερε, τὴν τελευταία νύχτα. Ἐγὼ, δὲν ξέρω...” Ἐκλαιγα τόσο, πὺ δὲν καταλάβαινα τί γινόταν γύρω μου... Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν κληροσύνη σας... Ἄλλὰ δὲν θέλετε νὰ προφυλαχτοῦμε πίσω ἀπ’ αὐτὰ τὰ βράχια; Ὁ ἀέρας δυνάμωσε τόσο πὺ φοβῶμαι...

—Μὴ σὲ ὀρπάξῃ, μικρούλα μου, δεσποινίς! Δόσε μου τὸ χέρι σου. Γιατὶ ἤρθες στὴν ἀκρογιαλιά μὲ τέτοια τρικυμία;...

—Ἦρθα γιατί... Νά, γιατί, κύριε, ἐδῶ σὰς μίλησα τὴσὴν ὥρα, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες.

—Ναί, ἐδῶ κάτω γενασίσαμε ἐμπρὸς στὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῆς ἄμμου, πὺ παρίστανε τὸν τάφο, ὅπου ἔθασαν τὸν μπαμπά σου στὸ Βερντέν.

—Ἦρθα στὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ μὴ πάω στὸ κοιμητήριο, κύριε. Εἶμαι σὰν τὴν μαμά, πὺ δὲν εἴσχε τὸν μπαμπά μου στὸ κοιμητήριο... Ὅταν ὑπάρχουν πολλοὶ νεκροί, δὲν βρίσκει κανεὶς τὸ δικό του.

—Θυμῶμαι, μὲ εἶχες συγκινήσει πολὺ μὲ τὰ λόγια σου... Ἐδῶ ἦταν ὁ κλῶνος, πὺ παρίστανε τὸ μεγάλο δένδρο. Χαμηλότερα, ὁ τάφος. Μεταξὺ τῶν δύο, ὅλα τὰ λουλούδια πὺ ἔκοφες. Προσηχηθήκαμε μαζὺ γιὰ τὸν μπαμπά σου, πὺ μπορεῖ νῆταν καὶ σὺντροφός μου.

—Ἀλήθεια, δὲν μὲ περιπαίζετε. Χθὲς ἡ θεία μου δὲν μ’ ἀκούγε, ὅταν τῆς εἶπα, ἐδῶ στὸ ἴδιο μέρος, πὺς ἤμουν λυπημένη, γιατί ἡ μαμά δὲν ἔμαθε τὴν ἐτοιμαζὰ γιὰ κείνην. Ἡ θεία μου δὲν μὲ καταλαβαίνει, κύριε. Δὲν καταλάβαινε τὴν μαμά. Ὅταν ἦσαν μαζὺ, ἐμάλωναν. Μ’ ἔδιωχναν καὶ ἀκούγα τὶς φωνές, πὺ γινότανσαν ὀλόγαν καὶ πὺ δυνατές...

—Δὲν κρῶνεις, μικρὴ δεσποινίς; Ἐλα νὰ προφυλαχτῆς κάτω ἀπὸ τὸν μαμόνιό μου. Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ χωρήσῃ καὶ τοὺς δύο μας.

—Ἡ μαμά ἀγαποῦσε τὴν τρικυμία, μὰ ἡ θεία μου ἔλεγε πὺς τὴν ἐπειράζεε στὰ νεύρα. Ἄν ἡ μαμά μᾶς ἔβλεπε, ὅπως εἶμαστε τώρα, θὰ χαίρογε. Ἄν ὅμως μᾶς ἔβλεπε ἡ θεία μου, θὰ μὲ μάλωνε. Εἶνε τόσο ἀξιοπρεπής! Δὲν συγχώρησε ποτὴ τὴν μαμά, γιατί βῆκε στὸ θέατρο καὲν παντρεύτηκε τὸν μπαμπά ὅταν γεννήθηκα, πρὸ τοῦ πολέμου... Ὡ! κύριε, δόστε τὴν ἀρατο πὺ εἶνε αὐτὸ τὸ κύμα ἐκεῖ κάτω! Δὲν σὰς φαίνεται πὺς τὰ κύματα μοιάζουν μὲ πυροτεχνήματα;

—Μὲ πυροτεχνήματα;

—Ναί, ὅπως τὰ πυροτεχνήματα, ἔτσι τὰ κύματα φουσκάνουν, ἀστράφτουν καὶ πέφτουν.

—Μὲ τὴν θεία σου θὰ ζήσης, μικρὴ δεσποινίς, πὺ γεννήθηκες ποιήτρια;

—Εἶνε ἀνάγκη, ἂν καὶ δὲν τὸ θέλει. Ὅταν ἤρθε μὲ τὸ θεῖο μου, τὴν ἄλλα

μέρα τοῦ θανάτου τῆς μαμάς, εἶπε ὅτι... Ἄλλ’ ὄχι, δὲν θέλω νὰ σὰς τὰ πῶ. Ἄν ἡ μαμά ἦταν ἐδῶ, θὰ θυμῶνε. Ὅ,τι εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ τ’ ἀκούσω, ἀφοῦ δὲν ἤμιασε στὸ ἴδιο ὀμάτιο. Τέλος, εἶπε στὸ θεῖο μου, ὅτι ὁ θάνατος τῆς μαμάς θάταν ἕνα ἐσπλάχνωμα, ἂν δὲν ἦταν ἡ μικρὴ. Ἡ μικρὴ εἶμαι ἐγὼ. Σέρετε, κύριε, δὲν εἶνε πλούσιοι. Ὁ θεῖος μου εἶνε ὑποδιευθυντῆς σὲ κάποιο Ὑπουργεῖο καὶ ὅπως φαίνεται ἡ μαμά δὲν ἄρθηκε τίποτε γιὰ τὴν ἐκπαίδευσί μου. Ἐδῶ ἤρθαμε γιὰ νὰ γινῶ καλά καὶ τὸ ξενοδογεῖο μᾶς στοίχιζε ἀρκετὰ. Τώρα κατηγοροῦν τὴν μαμά πὺς ξόδεψε ἀρκετὰ ὡς τὴν τελευταία τῆς ἡμέρας.

—Ὁ πατέρας σου δὲν εἶχε περιουσία;

—Κι’ ἐκεῖνος εἶχε βγῆ στὸ θέατρο. Εἶχε περισσότερὴ ἐπιτυχία ἀπὸ τὴν μαμά. Ἐκεῖνη μὲ τῶχε πῆ. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, ὄλοισ εἶχε γεννήθῃ. Ἦταν πολὺ ὄμορφος ὁ μπαμπάς μου. Ἄν δὲν ἦταν γιὰ νὰ φύγω ἀπόψε, θὰ σὰς εἰδείνα τὶς φωτογραφίες του.

—Ἀρχισε νὰ βρέχῃ, μικρούλα, πρέπει νὰ γυρίσωμε πίσω.

—Δὲν εἶνε βροχῆ, εἶνε ὄροσι. Ἄν δὲν σὰς ἐπειράζε, θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω κοντὰ σὰς λίγο ἀκόμα...

—Ἄς μείνωμε. Ἡ καταιγίδα θὰ σκορπίσῃ γρήγορα τὴν καταιγιά. Νά, κίολας τὸ οὐρανὸν τόξο.

—Ἐρχεται κατὰ μᾶς. Τί λαμπρὸ πὺ εἶνε! Ἰσῶ νὰ τῶσται ἡ μαμά... Ἡ ὁ μπαμπάς;... Ἡ κι’ οἱ δύο μαζὺ, ἀφοῦ εἶνε ἐνωμένοι;

—Τῶσταιλαν γιὰ νὰ σ’ εὐχαριστήσουν, γιατί τοὺς θυμῶσαι...

—Λέτε νὰ μὲ προστατεύσουν, κύριε; Μοῦ χρειάζεται προστασία.

—Ὅλος ὁ κόσμος θὰ σὲ προστατεύσῃ, μικρούλα δεσποινίς. Ὁ πατέρας σου πέθανε γιὰ ὄλους μας.

—Αὐτὸ λέει κι’ ὁ θεῖος μου. Ἐχῶ κηδεμόνα ὄλο τὸ ἔθνος. Ἐξηγήστε μου τί θὰ πῆ αὐτό;

—Αὐτὸ θὰ πῆ...

—Στενοχωρεῖθῃ;

—Ναί, στενοχωροῦμαι νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς τὴν ὄμορφιά ὑπάρχει μέσα στὴ λέξι αὐτῆ. Ἄν ὁ πατέρας σου δὲν πέθανε γιὰ τὴν χώρα του, ὁ θεῖος σου δὲν θάταν ὑποδιευθυντῆς στὸ Ὑπουργεῖο. Γι’ αὐτὸ, ὁ θεῖος σου ὀφείλει, ὄλοι οἱ Γάλλοι ὀφείλουν νὰ πληρώσουν σὲ σένα ὅ,τι χρεώσταν στὸν ἥρωα πὺ θυσίαστηκε. Πρέπει νὰ σ’ ἀγαποῦν, νὰ σὲ προστατεύσουν, νὰ σὲ θεωροῦν κορὸν τους...

—Κόρη τους... Ὅλοι οἱ Γάλλοι, ὁ θεῖος μου ἐπίσης; Ἄν μπορούσατε νὰ τοῦ τὸ πῆτε αὐτό;... Ὅταν συζητῆ μὲ τὴν θεία μου, φωνάζει, φωνάζει πάντα πὺς

τό έθνος είνε ό κηδεμόνας μου και δέν μπορεί νά μ' έχη εις θάρους του.

- Πολέμησε ό θεός σου;
- Όχι, κύριε, γιατί έπασχε.
- Θά του πής έκ μέρους μου... Όχι δέν θά του πής τίποτε.
- Είσθε θυμωμένοι;
- Λίγο. Θά σου δώσω τήν διευθύνσι μου και άν μ' έχης ανάγκη...
- Θά σάς γράψω; "Ω! πόση χαρά μου βίνετε! Μοῦ φαίνεται πώς είνε σάν νά γράφω σ' αυτούς, αφού έχουμε τό ίδιο μυρτικό κ' οι τέσσερες..." "Επειδή λοιπόν έχω κηδεμόνα όλο τό έθνος, γι' αυτό μου βίνετε τή διευθύνσι σας;

-Γιατί είσαι ή έγγονη τής Γαλλίας, παιδί μου, Τό έθνος τό άποτελούν έκείνοι που ζούν, ή Γαλλία είνε κάτι μεγαλύτερο, τήν άποτελούν οι ζωντανοί και οι νεκροί. Η Γαλλία είνε τό κομμάτι τής γής, όπου ό μπαμπάς σου σκοτώθηκε εκεί κάτω, στό Βερντέν, τό μεγάλο κοιμητήριο όπου ξανατάμωσε τους συντρόφους του στόν πόλεμο, τό μικρό κοιμητήριο όπου ή μαμά σου κοιμάται, ή άκρογιαλιά αυτή που θρискόμαστε.

-Και όλες ή πόλεις, στις όποιες ή μαμά έβγαίνε στό θέατρο;

-Όλα αυτά σάς άνήκουν, μικρή δεσποινίς, αφού ό πατέρας... -Είσθε καλός, κύριε, αλλά δέν λέτε τήν άλήθεια. Η μαμά παραπονιόταν, ότι άν δέν είχε λίγα χρήματα, τό έπίδομα που έπαρνε δέν θά τής έπαρκούσε γιά νά ζήση. Ό μπαμπάς μου έντοίσιου είχε πεθάνει.

-Υπάρχει κάτι άλλο από τό χρήμα, μικρή δεσποινίς. Γι' αυτό σου έδωσα τήν διευθύνσι μου και θά θρής και άλλα πρόσωπα που θά σέ βοηθήσουν. Άν δέν θρής...

-Άν δέν θρω... -Τότε σύντομα, σέ λίγα χρόνια, δέν θά ύπάρχη πια Γαλλία, μικρούλα μου. Όταν ό πόλεμος ξαναρχισή και θά γίνονται πάντα πόλεμοι, όπως θά ξεσπούν πάντα θύελλες, οι μπαμπάδες δέν θά θέλουν νά πολεμήσουν.

-Καταλαβαίνω. Έξ αιτίας τής μικρής των Σιμόνης...

-Λέγεσαι Σιμόνη; -Η Σιμονούλα. Φωνάζετε με Σιμονούλα, όπως ή μαμά.

-Ε, λοιπόν, Σιμονούλα, έχει θάρρος. Κοιτά στό παιδικό που έχασαν τόν πατέρα ταν, υπάρχουν πατέρες και μητέρες που έχασαν τά παιδιά τους γιά τόν ίδιο λόγο, στην ίδια θυσία. Νά ή οικογένεια σου. Κοιτά τους θά θρής πάντα, άν όχι πολύ χρήμα, μεγάλη στοργή!

-Ω! μάλιστα, κύριε, ή στοργή! Ναι, ξέρω τί είνε στοργή... Τήν έννοιασά ήταν ή μαμά άκουμπούσε τό γέρι στό μέτωπό μου...

-Ετσι; -Μπορώ νά κλάσω, κύριε; Τό θέλω τόσο! -Κλάψε, Σιμονούλα. κάτω από τό φαρδύ μου μαυδίσα.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Αλλοίμονο σ' όσους δέν είνε κύριοι τής περιουσίας τους, αλλά δοῦλοι τής !... Λεοπαρόντι

'Η τύχη έρχεται κάποτε κι' όταν κοιμάσαι, ποτέ όμως όταν δνεις - πόλεις. Β. Ούγκο

'Η προλήψεις είνε συντομίματα άληθειών, ή όποιες γέρασαν. Μ. Γκόρν

Τίποτε δέν διαφεύγει, όσον ό έτανος. Γ. Σάνδη

Γέλα πλιν νά ευτυχής, γιατί άλλωδώς ύπάρχει φόδος νά μη γελήσης ποτέ. Λαμπριγιέ

Ότε ν' αγαπάς, οῦτε νά μισής... Ίδού τό μισό τής σοφίας. Ότε νά λές τίποτε, οῦτε νά πιστεύης σέ τίποτε. Ίδού τό άλλο μισό τής σοφίας. Σοπενάουερ

Μεγαλοφυία είνε ή μεγάλη ύπομονή. Νεύτων

'Όποιος γελά πολύ, θά κλάψη και πολύ. Πριμέρ

ΑΠ' ΤΟ «TRAVASO DELLE IDEE»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΤΑΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η Μαντζίνι κι' ό σκηνοθέτης. Μετά τόν καυζά. Μιά ύπέροχη ειρωνεία τής μητέρας τής πρωταγωνιστριάς. 'Ο Πασκουαρέλλο κι' ή πάθισή του. Πώς δέν έπάτησε τήν Ιατρική συμβούλη πού πήγαίνε νά...ξυγηννήση. Η τσεκουράτη άπάντησις του Μουζέλα. 'Ο Άντωνέλλι ως κυνηγός. Γιατί του ζέφυρε ό ταλαπετεινός. Τό έργο του άρχαρίου λογοτέχνιου τού Μιλάνου. Γιατί δέν πωλιόταν. Άχραντον και άσπιλον, κτλ.

Γιά τήν καλή πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου, τή λιγυρόσωμη Άλμωράντε Μαντζίνι, διηγούνται τό εξής ανέκδοτο :

Μιά ήμέρα γήρισε στό σπίτι της καταπορευομένη και χωρίς νά χωρήσει τή μητέρα της, έκοβε βόλιτες νευρικές στό σαλόνι.

-Γί έχεις, κόρη μου; τήν ρώτησε έκείνη άνήσχη. Τι σου συνέδη;

-Νά, μάλωσα με τόν σπανιότη, τόν είτα φανόερο, κι' έκείνος γιά έκδικισή έδωσε τό ρόλο μου σέ Άλλη!

-Ω, τόν Άλλο! Έκανε με ειρωνική καλωσύνη ή μητέρα της. Δέν σκέφτηκε ότι ένας φανόεροσ σημάζει τρεις χιλιάδες στεργίνες, ένώ αυτός δέν αξίζει πεντάρα !...

'Ο λογοτέχνης Πασκουαρέλλο-κι' όταν λέμε Πασκουαρέλλο, έννοιασά συγχώνευσε και τόν ήγεμόνα τόν ταυχογύθων-μιλόσοφά μιά φορά, σέ κάποια δεξίωσι με τόν ποιητή Μάριο Μουζέλα, ό όποιος είνε έπίσης και διασκεχόμενος Ιατρός.

Άπ' τήν ποιήσι στη ζωγραφική κι' άπ' τή ζωγραφική στη θεατρική τέχνη, κατάφερε επίτελους ό Πασκουαρέλλο νά πηδήσι επίθεια και στην...παθολογία! Άρχισε λοιπόν νά πηλίζει τό μυαλό του συνομιλητή του, έκθετηνάς του κάτι στομαχικές έννοχίεςσ πού ασθανόταν από καρό.

Στά τελευταία ρώτησε με ύφος παρακλητικό :

-Λαπόν, γατρέ μου, τί με συμβουλεύετε νά κάνω γιά νά θεραπευθώ;

Κι' ό Μουζέλα, κρημογονακτισμένος :

-Νά φωνάζετε έναν γατρέ, κύριε !...

'Ο κομοιογράφος Λουτζέ Άντωνέλλι, κηνηγόντας μαζί με τόν ζωγράφο Κωστέλλα στη Νότιο Ιταλία, σημάδεψε έναν ταλαπεινό καθημέμον σέ μιά φράχη, τόν πυροβόλησε και...δέν τόν πέτυχε...

Στις σχετικές λοιπόν κοροϊφίες του ζωγράφου, άποκριθήσε καλόκαρδα :

-Τό άλλο μου έρταιξεν... Με τόν κρότο πούκανε, τή στιγμή του πυροβολισού, ...τρόμαξε τό πούλι κι' έφυγε !...

'Αρχαίος λογοτέχνης, κι' εύτυχώς άρκετά πλούσιος, τύπωσε με δικά του έξωδότη πρώτο μυητοσόρημα του στόν έκδοτή Τσεκίνα, διευθυντή ενός μεγάλου έκδοτικού οίκου τού Μιλάνου.

Υστερα από λίγους μήνες τόν επακέθησε και τόν ρωτούσε με συγχρησι πώς πήγαίνε ή κυκλοφορία τού έργου του.

Κι' ό Τσεκίνα του άπάντησε μ' ένα άμειλιχο χαμόγελο :

-Ότε δυό άντίτυπα δέν πωλήσασ άκόμη. Θέλεγε κανένας δτι γράφατε, φίλε μου, και τό ίερο, τό άχραντο κι' άσπιλο... Όλοι το κυττούν με εύλάβεια, μιά κανένας δέν τό...άγγιζει !

'Ο Άλέξανδρος ντέ Στέφανι, μιά βραδυά, στό θέατρο ε'Αργεντίνας, άντι νά κυτάξη πρὸς τή σκηνή και νά παρακολούθη τήν κομωδία πού παίζόταν, ρωτούσε με τά μάτια τήν περικαλλή ήθοσο Αιμιλία Βιντάλι, τήν όποια ελάτρευε και τήν όποια φιλοξενούσε με τή συντροφιά της στό θεατροίο του. Στο διάλειμμα ή Βιντάλι του είπε κρυφά :

-Μά δέν μου λές, τί έπαθες και με κυτάξες έτσι;

Κι' ό ντέ Στέφανι άποκριθήσε με περιπάθεια, αλλά και έτοιμότητα :

-Είσθε τόσο άμορφη, τόσο πολύ άμορφη, κυρία μου, ώστε όποιος δέν εσάς κυτάξεί έστι σ', ασφαλώς τό κάνει επίτηδες, ασφαλώς δέν έξερει νά έκτιμήση τήν άμορφιά σας...

Τό ξέγνω αυτό κοπιάν συνκίνησε έξαιρετικά τήν Αιμιλία Βιντάλι, ή όποια, γιά ν' άποχρημάση τόν ντέ Στέφανι, τόν πλήρωσε άμέσως με ένα μεδιάμα αξίας πολλών εκατομμυρίων λιρεττών. Κι' ό ντέ Στέφανι, αφού εισέπραξε τό μεδιάμα, έκπαλούθησε νά τήν θαυμάη, άδιαφορώντας γιά τήν κομωδία πού έπαλούσε επί σηνής και ένδιαφερόμενος

άποκλειστικά γιά τό...δοῦμα του έρωτός του. Καί ή Βιντάλι του είπε :

-Θά κρατήση πολύ άκόμα τό έργο σας, φίλε μου;

-Πού έργο, κυρία μου;

-Αυτό πού πάζετε βουθά τόση ώρα, τρώγοντάς με με τά μάτια...

-Ω, όχι, κυρία. Έτελείσα. Και χειροκροτώ τήν...πρωταγωνίστρια.

Κι' άμέσως άρχισε νά χειροκροτῆ τήν όφρα του, άναστατάσας τό νόημον κοινόν του θεάτροου...

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπόλυτως Ικανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας δλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καζακίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράφατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.